

„EU SUNT CALBĂ, ADEVĂRUL
ȘI VIAȚA. NIMENI NU VINE
LA TATAȘ DECĂT PRIN MINE”.
(IOAN 14, 6)

Periodic de spiritualitate și atitudine creștină ortodoxă, editat de Parohia Înălțarea Domnului, Târgu-Jiu, județul Gorj
Anul II, nr. 12, august, 2010

CÂND ÎNCEPĂM SĂ ASCULTĂM... MOARȚEA BRYCH!

Într-o dimineață, citindu-l pe Ernesto Sabato², care, fie vorba între noi, m-a cucerit prin felul lui de a scrie, m-am așezat la calculator să scriu acest eseu, pornind de la gândul că Dumnezeu e Sfânt și numai pentru faptul că știe să ASCULTE, să NE asculte.

În ziua de azi, am uitat, nu ne mai dorim sau, poate, nu mai știm să ascultăm. Undeva, pe drum, în goana după banii pentru

traiul zilnic, ne-am pierdut această abilitate. De la copil până la bătrân, noi nu mai avem urechi de ascultat și nici răbdarea de a asculta pe celălalt, de a asculta „spovedania celui alt”, a aproapei, de a-l lăsa să ne spună durerile și bucuriile sale. Începusem să spun că Dumnezeu e Sfânt și numai în virtutea faptului că Știe să ne asculte, căci, orice cuvânt al nostru, orice gând, orice strigăt de neputință, orice rugăciune, cât de scurtă sa u de „slabă calitate”, El le ascultă ca și cum viața noastră ar depinde de asta. În privința asta, ca și în altele, ne-ar fi de folos spre mântuire să ne asemănăm Sfintei Treimi. Oare cei de azi, care suferă, sunt deprimați, deznădăjduți sau bolnavi psihic etc., nu sunt oameni pe care nu a avut cine să-i asculte, oameni către care nu s-a aplecat nimeni, nu pentru a le da un leu, ci pentru a le întinde o mână de ajutor, pentru a-i vindeca prin Cuvânt, printr-o vorbă bună spusă cum se cuvine, la momentul potrivit, și, cel mai important, cu dragoste?! O dragoste nefățarnică, neumbrită de vreun interes meschin, de ceva josnic sau necurat, o dragoste curată, copilăroasă, izvorâtă dintr-un suflet bun, care nu are cum să nu-l sensibilizeze pe aproa pe și să-l ridice după ce a căzut pradă păcatului, tâlharilor diavoli. O dragoste ca a Sfântului Pavel pentru ceilalți din jurul său: „Cine este slab și eu să nu fiu slab? Cine se smintește și eu să nu ard?” (2 Corinteni 11, 29) și „Căci, deși sunt liber față de toți, m-am făcut rob tuturor, ca să dobândesc pe cei mai mulți; Cu iudeii am fost ca un iudeu, ca să dobândesc pe iudei; cu cei de sub lege, ca unul de sub lege, deși eu nu sunt sub lege, ca să dobândesc pe cei de sub lege; Cu cei ce n-au Legea, m-am făcut ca unul fără lege, deși nu sunt fără Legea lui Dumnezeu, ci având Legea lui Hristos, ca să dobândesc pe cei ce n-au Legea; Cu cei slabi m-am făcut slab, ca pe cei slabi să-i dobândesc; tuturor toate m-am făcut, ca, în orice chip, să măntuiesc pe unii. Dar toate le fac pentru Evanghelie, ca să fiu părtaş la ea.” (1 Corinteni 9, 19-23)

Vedem aici, încă o dată, cum îi iubea Sf. Pavel pe toți, cu câtă grijă căuta mântuirea tuturor, ce dragoste dumnezeiască purta aproapei. Îi călcăm noi, cei de azi, urmașii săi, pe urme?

Ne punem noi sufletul pentru aproapele³? Ne aplecăm noi urechea spre a asculta durerea din sufletul celui alt? Ne mai rugăm noi lui Dumnezeu să ne facă asemenea Lui în ascultare? Mai punem noi timpul nostru prețios mai prejos de valoarea omului din apropierea noastră, care are nevoie de cineva să-l asculte?

1. Joc de cuvinte: în ambele sensuri – a asculta de celălalt (duhovnic) / pe celălalt (a-i asculta păsurile, a asculta destăinuirea suferinței sale).
2. **Înainte de tăcere**, ed. RAO, București, 2000.

SĂ NU VORBIM DE RĂU!

Din cauza clevetirii tale, de el se scârbește lumea și-l osândește, dar pe tine te osândește însuși Dumnezeu!
(Arhimandritul Serafim Alexiev)

Cel ce ascultă de Hristos se călăuzește pe sine spre lumină; iar cel ce-l urmează Lui se îndreaptă pe sine.
(Sfântul Talasie Libianul – Filocalia vol. al IV-lea)

CVPRINS:

1 august – începutul postului Adormirii Maicii Domnului pag. 2

Vindecarea lunatecului pag. 3

A te păstra curat sufletește și trupește pag. 3

Schimbarea la Față a Domnului pag. 4

Schitul Crasna ... pag. 5

Pilda datornicului nemilostiv pag. 6

„Păhărelul cu nectar” pag. 7

Rugăciunea celei îndrăgostite pag. 7

Ghicitori pag. 7

Tănărul cel bogat pag. 8

Pilda lucrătorilor celor răi pag. 9

Din înțelepciunea Flocaliei pag. 9

Pilda nunții fiului de împărat pag. 10

Despre Brâul Maicii Domnului pag. 11

Singurătate binecuvântată pag. 11

Grupul parohial de tineret pag. 12

Cuvânt din Pateric pag. 12

Concurs cu premii pag. 12

Priceasna „O, Măicuță sfântă” pag. 12

Rugămintea aniversară pag. 12

„Fericiți cei ce locuiesc în casa Ta, Doamne;
în vecii vecilor Te vor lăuda”. (Psalmi , 83, 4)

(urmărire din pagina 1)

Să nu uităm că nimic nu e mai valoros decât sufletul omului, creat după chipul lui Dumnezeu? „Căci ce-i folosește omului să câștige lumea întreagă, dacă-și pierde sufletul? Sau ce ar putea să dea omul, în schimb, pentru sufletul său?” (Marcu 8, 36-37)

Ascultarea în Biserica Ortodoxă e mare taină și aduce mult har în sufletul ascultător, căci cel ascultător e și smerit, și Dumnezeu e aproape de cei smeriți, care urmează pilda lui Hristos cel smerit și ascultător până la moartea pe o cruce nemeritată. Dar nu de ascultarea asta zic eu, deși și de asta, ci de ascultarea celui alt, care simte nevoia să se destăinuie cuiva. Chiar dacă acest lucru, a-l asculta, nu-i poate dărui iertarea păcatelor, ca la Taina Spovedaniei, totuși, aceasta îi pune balsam pe rană până când va îndrăzni, îndrăit de Dumnezeu, să meargă la un duhovnic ca să se destăinuie lui Hristos, având preotul drept martor al său și chezaș al iertării datorite de Hristos, Marele Doctor al sufletelor și trupurilor noastre, Care poate vindeca „toată boala și neputința în popor”, cum a făcut cândva și cum face și astăzi, dacă avem credință cât un bob de muștar și nădejde de vindecare. Oare, azi, nu de asta suferim noi cel mai tare? Că nu mai e cine să ne asculte, să ne acorde din timpul său, să ne îmbărbăteze cu o vorbă bună, să ne dea un sfat...? Singurătatea extremă e să nu aibă cine să-ți asculte povestea vieții tale, cu căderi și ridicări, cu păcate înfiorătoare și cu fapte bune de o gingașie vecină cu sfințenia. Acest martor al vieții

noastre poate fi Hristos, prin Biserica Sa, sau, indirect, prin oamenii ce îl cunosc și îl iubesc nespun, sfinții, în viață sau cei din sinaxare. Sau chiar și un amărât de pe stradă, care, deși e înfometat și gol sa u poate doar trist, nu și-a pierdut puțința de a-ți asculta păsurile, de a-ți ridica prin asta povara de pe sufletul tău⁵, greutatea ce apasă pe conștiința noastră, a celor „fericiți” și prea sătui sau doar indiferenți ..., indiferenți la strigătul de durere al celui de lângă noi, un strigăt neauzit de niște urechi ce nu mai aud de mult timp decât cele spre interes propriu.

Să nu fie aceasta! Ci Hristos, cel răstignit pentru noi, cei surzi, să ne vindece de surzenia urechilor duhovnicești și să ne dea iubirea Sa pentru aproapele, Căruia se cuvine slava și cinstea și închinăciunea, împreună cu Tatăl și cu Sfântul Duh. Amin.

Un călător istovit de drum, dornic de odihnă

3. „În aceasta am cunoscut iubirea: că El Și-a pus sufletul Său pentru noi, și noi datorim să ne punem sufletele pentru frați.” (1 Ioan 3, 16)
4. Pentru că ce-i va folosi omului, dacă va câștiga lumea întreagă, iar sufletul său îl va pierde? Sau ce va da omul în schimb pentru sufletul său? (Matei 16, 26)
5. Datori suntem noi cei tari să purtăm slăbiciunile celor neputincioși și să nu căutăm plăcerea noastră. Ci fiecare dintre noi să caute să placă aproapelui său, la ce este bine, spre zidire. (Romani 15, 1-2)

1 AUGUST = ÎNCEPUTUL POSTULUI ADORMIRII MAICII DOMNULUI

Postul Adormirii Maicii Domnului începe pe 31 iulie și ține până în ziua praznicului, 15 august. Se lasă sec în seara zilei de 31 iulie, iar când această dată cade miercuri sau vineri, se lasă sec cu o zi mai înainte; de asemenea, postul se prelungeste și în ziua sărbătorii înseși, dacă aceasta cade miercuri sau vineri, făcându-se dezlegare la untdelemn, pește și vin.

Postul Adormirii Maicii Domnului este rânduit de Biserică spre aducerea aminte de virtuțile alese ale Sfintei Fecioare și de postul cu care ea însăși, după tradiție, s-a pregătit pentru trecerea la cele veșnice.

Ca vechime, este cel mai nou dintre cele patru posturi de durată (Postul Nașterii Domnului, Postul Paștilor, Postul Sfinților Apostoli și Postul Adormirii Maicii Domnului). Originea lui trebuie pusă prin secolul al V-lea, când cultul Maicii Domnului s-a dezvoltat și când sărbătoarea Adormirii ei a început să primească o mai mare importanță.

La început, însă, nici timpul din an, nici durata și nici felul postirii nu erau la fel peste tot. Astfel, în părțile Antiohiei se postea o singură zi (6 august), la Constantinopol patru zile, iar la Ierusalim - opt zile. Legat de timpul postirii din an, putem afirma că unii posteau în luna august, alții în septembrie, iar alții nu posteau deloc, socotind că sărbătoarea Adormirii este zi de mare bucurie, deoarece Maica Domnului a trecut de la viața pământească la cea cerească. Data și durata postului au fost uniformizate în toată Ortodoxia abia în secolul al XII-lea, la sinodul local din Constantinopol, ținut la 1166, sub patriarhul ecumenic Luca Crysoverghi, care a hotărât ca postul să înceapă la 1 august și să dureze 14 sau 15 zile, până la sărbătoarea Adormirii (15 august).

Postul Adormirii Maicii Domnului în Tipicul cel Mare

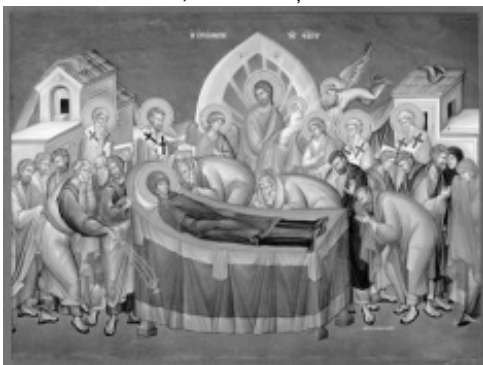
Tipicul cel Mare și învățătura pentru posturi din Ceaslovul Mare prescriu ajunare luna, miercuri și vineri, până la ceasul al IX-lea, când se consumă mâncare uscată; marțea și joia se consumă legume fierte, fără untdelemn, iar sâmbăta și duminica se dezleagă la untdelemn și vin. La 6 august (sărbătoarea

Schimbării la Față), în orice zi ar cădea, se face dezlegare la untdelemn, pește și vin, dar în Pravila Mare se dă dezlegare la vin și untdelemn nu numai pentru sâmbete și duminici, ci și pentru zilele de marți și joi. În timpul acestui post, se citesc în bisericile mănăstirești, zilnic (alternativ), cele două Paraclise ale Maicii Domnului, din Ceaslov.

La catolici, postul Sfintei Marii se reduce la o singură zi: ziua ajunului sărbătorii (14 august).

Adrian Cocoșilă

<http://www.crestinortodox.ro/post/postul-adormirii-maicii-domnului-73767.html>

Fondator: Biserica „Înălțarea Domnului”, Târgu-Jiu, str. Victoriei-Săvinești (zona Paralela 45).

Telefoane: 0723.523.449 sau 0745.400.586.

Redactori:

- Preot paroh Marius-Olivian Tănăsie
- Preot Il Gheorghe Ionașcu
- Preot Constantin Runcanu
- Monica Sîrbu
- Radu-Bogdan Buțu
- Alexandru Ciciu
- Cristian-Ioan Ghiran
- Ionela Neagoe
- Lavinia Blîndu
- Tiberiu Grigoriu.

Colaboratori:

- Georgiana Muntea nușonțea
- Magdalena Szabo.

web: www.BisericalnaltareaDomnuluiTgJiu.WordPress.ro

Redacția are dreptul luării deciziei de publicare și stabilirii da tei și formei de apariție, integrală sau parțială, după caz, a materialelor primite spre publicare.

1 AUGUST – SCOATEREA SFINTEI CRUCE: SFINȚI 7 MĂCENI MACABEI ȘI MACA LOR SALOMON: CREEȘTIȚA POSTURII (BORNI MACA DOMNULUI), DUMNEZU A X-A DOPĂ RUGĂ: Sf. Cv. Matei 17, 14-23 (CREEȘTIȚA ÎNȚELEPCIUNE)

„În vremea aceea, mergând ei spre mulțime, s-a apropiat de Iisus un om, căzându-l în genunchi, și zicând: Doamne, miluiește pe fiul meu că este lunatic și pătimește rău, căci adesea cade în foc și adesea în apă. Și I-am dus la ucenicii Tăi și n-au putut să-l vindece. Iar Iisus, răspunzând, a zis: O, neam necredincios și îndărătnic, până când voi fi cu voi? Până când vă voi suferi pe voi? Aduceți-l aici la Mine. Și Iisus l-a certat și demonul a ieșit din el și copilul s-a vindecat din ceasul acela. Atunci, apropiindu-se ucenicii de Iisus, l-au zis de o parte: De ce noi n-am putut să-l scoatem? Iar Iisus le-a răspuns: Pentru puțină voastră credință. Căci adevărat grăiesc vouă: Dacă veți avea credință în voi cât un grăunte de muștar, veți zice muntelui acestuia: Mută-te de aici dincolo, și el se va muta; și nimic nu va fi vouă cu neputință. Dar acest neam de demoni nu iese decât numai cu rugăciune și cu post. Pe când străbăteau Galileea, Iisus le-a spus: Fiul Omului va să fie dat în mâinile oamenilor. Și-L vor omorî, dar a treia zi va învia. Și ei s-au întristat foarte!”

Această minune este una dintre minunile ce le-a săvârșit Mântuitorul înaintea oamenilor și a ucenicilor ca să cunoască toți că El este Fiul lui Dumnezeu și Mântuitorul lumii!

Înțelegem că pătimirea îndrăcitului din Evanghelia de azi se datorează pierderii credinței, fapt prin care a făcut loc liber diavolului care, așa cum mărturisește tatăl, îl chinuia cumplit, aruncându-l de multe ori în apă și în foc ca să-l omoare, iar aceasta se întâmpla fără întârziere, dacă Mântuitorul Iisus Hristos

n-ar fi trecut pe acolo și, la plângerea tatălui fiului celui stăpânit de diavol, nu l-ar fi vindecat, fiul ar fi rămas sub chinuri, sfârșindu-și viața.

Vedem cum Mântuitorul, din milă față de cel chinuit, nu zăbovește o clipă și ceartă duhurile necurate, care ies din cel chinuit, care se vindecă imediat.

Frați creștini, înțelegem că, prin pierderea credinței fiului din această Evanghelie, s-a ajuns la stăpânirea Lui de mulți diavoli, care l-au chinuit cumplit ca să-l omoare.

Lucrările diavolului se întâmplă și în zilele noastre și a u loc

acolo unde se păreșește credința.

Poporul român a primit credința de la Sfântul Apostol Andrei, primul apostol chemat de Mântuitorul acum circa 2000 de ani, iar noi, cei de azi, am primit credința în Dumnezeu din tată în fiu ca o moștenire sfântă, pe care trebuie s-o păstrăm și s-o lăsăm moștenire așa cum am primit-o.

Cu durere, observăm că unii dintre frații noștri se lasă vrăjiți de credințe păgâne, care ne îndepărtează de Dumnezeu, Cel care ne-a spus prin Profetul Ieremia: „Lepădarea ta de credință te va pedepsi și răutatea ta te va muștra. Înțelege și vezi cât de rău și de amar este de a părăsi pe Domnul Dumnezeuul tău și de a nu mai avea teamă de Mine, zice Domnul puterilor.” (Ieremia 2, 19).

Această nesocotință completă, pe care unii o arată față de ceea ce Dumnezeu ne-a dat și părinții ne-au transmis, ne îndepărtează de Altarul lui Dumnezeu, în care Însuși Fiul lui Dumnezeu Se jertfește pentru noi și ne împarte înțelepciunea Adevărului și a Vieții.

Cei ce alunecă pe alte cărări pierd comorile Ortodoxiei lor, care este zestre cerească, dată de Dumnezeu și păstrată cu sfințenie de Biserică, întocmai cum s-a primit de la Fiul Său, al lui Dumnezeu, și cu care noi avem o împărțire sfântă, precum cea din Potirul Sfințelor noastre Prestoluri.

Să nu uităm că cei ce rătăcesc de la Calea, Adevărul și Viața Ortodoxiei, ies din calea sufletului românesc, în care strălucește o candelă a credinței și a tradiției bimilenare, în care e un Altar al familiei, în care e o unitate transfigurată de luminii cerești, care împrăștie în inimile tuturor iubire, milă, bunătate și înțelepciune, care a dat o cultură și o civilizație în care Dumnezeu este cu omul și omul cu Dumnezeu.

Aceasta este Credința și Biserica noastră și avem datoria să le păstrăm și să le lăsăm moștenire urmașilor așa cum le-am primit.

Preot Constantin Runcanu,

la 64 de ani de slujire preoțească și 87 de ani de viață

TEOLOGIA SE ÎNȚĂȚĂ ÎN DUHUL EVANGHELIEI

S-au împlinit 95 de ani, la 7 mai, de la nașterea arhidiaconului Ioan Ivan, istoric și profesor de valoare, care a trecut la cele veșnice anul trecut, la 29 iunie. Vă invităm să citiți un interviu cu părintele Ioan, oferit revistei „Cuvânt și credință” a Ligii Tinerilor Ortodocși Români, Filiala Târ-gu-Neamț, în 1996, în casa sa de la Mănăstirea Neamț.

(...) În fața atâtor tentații cotidiene, care ar fi soluția pentru ca un tânăr să se păstreze curat sufletește și trupestă?

Păstrarea curățeniei trupestă și sufletește se realizează și prin cele spirituale, acestea din urmă, prin întărirea voinței în lupta dărză împotriva pornirilor carnale, utilizând o terapie adecvată, în mare parte indicată de Mântuitorul: postul,

rugăciunea, meditația, lectura Sfintei Scripturi, literatura pioasă, copierea unor extrase din cărțile Sfinților Părinți, care duc la fixarea lor și a cunoștințelor pe care acestea le conțin, consultarea duhovnicului, alegerea prietenilor, lecturilor, viziunilor, evitarea scenelor obscene, pornografice, care sunt atât de ispititoare, mărturisirea cât mai deasă și împărțirea, a tunci când duhovnicul dă dezlegare. Să nu uităm: „Prietenii rele strică deprinderile bune”.

preot Ciprian APETREI

(<http://www.ziarullumina.ro/articole;1243;1;38109;0;Teologia-se-inva-ta-in-duhul-Evangheliei.html>)

6 AUGUST – SCHIMBAREA LA FAȚĂ A DOMNULUI DEZBECARE LA PEȘTE! Sf. Cv. Matei 17, 1-9

„Și după șase zile, Iisus a luat cu Sine pe Petru și pe Iacov și pe Ioan, fratele lui, și i-a dus într-un munte înalt, de o parte. Și S-a schimbat la față, înaintea lor, și a strălucit fața Lui ca soarele, iar veșmintele Lui s-au făcut albe ca lumina. Și iată, Moise și Ilie s-au arătat lor, vorbind cu El. Și, răspunzând, Petru a zis lui Iisus: Doamne, bine este să fim noi aici; dacă voești, voi face aici trei colibe: Ție una, și lui Moise una, și lui Ilie una. Vorbind el încă, iată un nor luminos i-a umbrit pe ei, și iată glas din nor zicând: „Acesta este Fiul Meu Cel iubit, în Care am binevoit; pe Acesta ascultați-L”. Și, auzind, ucenicii au căzut cu fața la pământ și s-au spăimântat foarte. Și Iisus S-a apropiat de ei, și atingându-i, le-a zis: Sculați-vă și nu vă temeți. Și, ridicându-și ochii, nu au văzut pe nimeni, decât numai pe Iisus singur. Și pe când se coborau din munte, Iisus le-a poruncit, zicând: Nimănui să nu spuneți ceea ce ați văzut, până când Fiul Omului Se va scula din morți.”

Domnul nostru Iisus Hristos, în anul al treizeci și treilea, de la nașterea Sa, și în al treilea an, și cel de pe urmă, al propovăduirii Sale, apropiindu-se de patima cea de bună voie, pentru mântuirea noastră, S-a dus în latura Cezareii lui Filip, și, după cuvintele pe care le-a zis Petru, acolo: „Tu ești Hristosul, Fiul lui Dumnezeu Celui viu” (Matei 16, 16), a început a spune ucenicilor Săi că se cade să meargă la Ierusalim, să pătimească mult de la farisei, de la arhierii și de la cărturari și să fie omorât. Din această pricină, ucenicii Săi s-au întristat, dar, mai ales, Petru, care-L oprea pe El, zicându-i: „Fie-Ți milă de Tine, să nu Ți se întâmple aceasta” (Matei 16, 22). Atunci, ridicând mâhnirea lor, a făgăduit unora dintre ei, că, după puține zile, are să le arate lor Slava Sa zicând: „Sunt unii din cei care stau aici, care nu vor gusta moartea, până ce nu vor vedea pe Fiul Omului, venind în Împărăția Sa” (Matei 16, 28). Deci, trecând ca la opt zile de la ziua în care a grăit aceste cuvinte, Domnul a plecat în latura Cezareii lui Filip, în hotarele Galileii, la muntele Taborului, mergând după El ucenicii Săi și mult popor. Dar, de vreme ce era obiceiul Domnului Hristos ca rugăciunile cele către Dumnezeu-Tatăl să le facă singur, despărțit de ucenicii Săi, de aceea a lăsat sub munte poporul și pe ucenicii Săi și a luat numai pe trei din ei, pe Petru, pe Iacov, și pe Ioan. Și S-a suit cu ei pe munte, ca să se roage. Acolo, depărtându-Se puțin de cei trei ucenici, S-a urcat la un loc înalt și se ruga, iar cei trei ucenici, osteniți, pe de o parte, de suirea muntelui înalt, iar, pe de alta, de lungimea rugăciunii, se luptau cu somnul, precum zice Evanghelistul Luca:

„Iar Petru și cei ce erau cu el erau îngreuiți de somn” (Luca 9, 32). Dar, când s-au deșteptat bine, Hristos S-a schimbat la față, strălucind cu Slava dumnezeirii Sale. Și a stat înaintea Lui, prin porunca Lui, doi proroci, Moise, dintre morți, și Ilie din Rai, și grația cu ei, despre pațima Lui și despre ceea ce avea să se săvârșească la Ierusalim. Din această pricină, Apostolii, deșteptându-se, au văzut Slava Lui cea negrăită, Fața cea luminoasă ca soarele, hainele Lui albe ca zăpada și doi bărbați stând și grăind cu El, întru Slava aceea, și s-au înspăimântat. Și au cunoscut, Duhul Sfânt descoperindu-le lor, că bărbații aceia erau Moise și Ilie și au înțeles vorba Lor despre pațima lui Hristos, cea de bunăvoie. Deci, Apostolii stăteau cutremurați, ascultând cele ce se grăiau și îndulcindu-se cu vederea Slavei celei dumnezeiești, pe cât putea să îngăduie vederea ochilor trupești, căci atât cât putea suferi firea omenească, le-a arătat lor Domnul. Este cu neputință omului muritor să vadă Dumnezeirea cea fără de moarte și nevăzută, precum de demult i-a răspuns Dumnezeu lui Moise, care se ruga

ca să-i arate Slava Feței Sale celei dumnezeiești, la vederea ochilor, zicând: „Nu poate vedea omul Fața Mea și să trăiască” (Ieșire 33, 20).

Deci, sfârșindu-se vorbirea lui Hristos cu Moise și Ilie, și plecarea lor cunoscându-se prin Duh, de Apostoli, i-a părut rău lui Petru că Prorocii vor să se ducă de la vederea lor. Ei doreau neîncetat acea dulce Slavă a lui Hristos, ca să se îndulcească de vederea cinstiților Proroci, și a luat îndrăzneală și a zis: „Învățătorule, bine este ca noi să fim aici și să facem trei colibe: una Ție, una lui Moise și una lui Ilie” (Luca 9, 33). Pe când grația Petru acesteia, un nor luminos a umbrit pe Apostoli, înconjurând vârful muntelui aceluia. Atunci Apostolii mai mult s-au temut, că apropiindu-se de Hristos, au intrat și ei în nor și, într-aceleas, s-a auzit glas din nor, zicând: „Acesta este Fiul Meu cel iubit, în Care am binevoit; pe acesta ascultați-L” (Matei 17, 5). Datorită acestui glas, venind de sus, le-a pierit Apostolilor toată puterea de spaima aceea mare, și, temându-se mult, au căzut cu fețele la pământ. Deci, căzând ei, Slava Domnului s-a luat de la vederea lor. Iar Domnul, apropiindu-Se, S-a ațintit de ucenicii care zăceau la pământ, zicându-le: „Sculați-vă și nu vă temeți” (Matei 17, 7). Ucenicii, ridicându-și ochii, n-au văzut pe nimeni, decât numai pe Iisus Hristos, singur. Apoi, pogorându-se ei din munte, Domnul le-a poruncit lor să nu spună nimănui despre întâmplarea aceea, până ce, după primirea patimilor și a morții, El va învia, a treia zi, din mormânt. Deci, ei au tăcut și, în acele zile, n-au spus nimănui nimic, din cele ce văzuseră.

Pe scurt, la întrebarea, cu ce scop a săvârșit Domnul Schimbarea Lui la Față de pe Tabor, răspunsul Bisericii este acesta: Mântuitorul, știindu-se pe drumul spre Ierusalim, drumul spre patimă, cruce și moarte și cunoscând omeneasca slăbiciune a Apostolilor Săi, n-a vrut să-și lase ucenicii doborâți sub lovitură. Cu schimbarea Lui la Față, Domnul a ridicat și a îmbărbătat inima lor, față de sminteala crucii, ce urma să fie. Umilirile, oricât de adânci, ale pațimilor și morții Mântuitorului, nu vor mai fi în stare să clatine, cu totul, credința unor oameni, care au cunoscut dumnezeirea ascunsă a Învățătorului lor. Patimile și moartea Mântuitorului nu mai sunt un sfârșit, ci dovezi că El s-a dat morții, de bunăvoie, pentru mântuirea lumii. În cântările ei, Biserica își mărturisește, fără ocol, această înțelegere, zicând: „În munte Te-ai schimbat la Față și, pe cât au cuprins ucenicii Țăi, Slava Ta, Hristoase Dumnezeule, a înțeles, că, dacă Te vor vedea răstignit, să cunoască patima Ta cea de bunăvoie și lumii să propovăduiască că Tu ești cu adevărat raza Tatălui!” (Condacul la 6 august).

<http://ortodoxism.ro/proloagele/august/Proloage06Aug.shtml>

SCHITUL CRASNA – UN LOC ÎN CARE RENUNȚAREA LA SINE DEVINE FIINȚARE PE CĂLEA SFINȚENIEI

„Nu e posibilă o apropiere de sfinți prin cunoaștere. Numai când trezim lacrimile adormite în străfundurile noastre și cunoaștem prin ele, înțelegem cum cineva a putut fi om și nu mai este..., procesul prin care un om renunță la sine și apucă pe căile sfințeniei.” (Emil Cioran – *Lacrimi și sfinți*)

Deseori, în căutarea sfințeniei, pașii ne poartă spre mănăstiri, locuri retrase într-o izolare pecetluită de cuvintele Mântuitorului Hristos: „Cel ce voiește să vină după Mine, să se lepede de sine, să-și ia crucea și să-Mi urmeze Mie.” (Matei 16, 24)

Monahismul este suprema manifestare, după rânduielile îngerești, a dragostei de Dumnezeu și de oameni într-o viață curată, care depășește limitele și nevoile celei pământești printr-o permanentă stare de veghe și rugăciune neîncetată, prin renunțarea la voia proprie și urmarea necondiționată a vocii lui Dumnezeu.

În acest context, Sfântul Simeon Noul Teolog îl numește pe monah „o altă ființă, o menească și cerească în același timp, cel mai frumos printre frumoși”, iar Sfântul Dionisie Areopagitul vorbește despre o devenire a călugărului într-un fel de monadă deiformă sau unitate interioară, în care nu mai vede decât pe Dumnezeu, în dorința de unificare cu El.

În încercarea descoperirii acestei vieți, devenim pelerini și, în timp ce monahii bat mătâni ritmate de rugăciune, noi batem la porțile închise pentru o lume mult prea zgomoasă și însuflețită doar de grija pentru ziua de mâine, și pășim sfios într-un spațiu care, prin liniștea degajată, pare o fărâmă din eternitate.

Suntem întâmpinați de călugări cu fețe ostenite de post și rugăciune, dar din care radiază un duh de pace și bucurie calmă, delicatete și transparentă, blândețe și dragoste în starea cea mai pură.

Astfel, am ajuns la schitul Crasna. Toponimul „Crasna” este de origine slavă, însemnând „frumoasă”, ceea ce se adevărește atât în pitorescul locurilor, cât și în lucrările spiritului sau ale oamenilor trăitori aici.

Cu numirea de mănăstire în secolele trecute, sfântul schit Crasna este așezat în satul Crasna – Ungureni, în zona nordică a județului Gorj.

Pisania scripturală, scrisă în penel deasupra intrării în naos, este o mărturie despre cei care au ridicat sau cei care au contribuit indirect la fondarea acestei sfinte mănăstiri.

„Această sfântă Biserică a fost zidită din temelie de către Dumitru Flișanu, mare pitariu în zilele voievodului Matei Basarab, fiind egumen la acea mănăstire Vartolomeu, fiul popii Ioan Hotinescu din Drăgoiești. Acesta luând blagoslovenie de la Prea Sfințita Sa, Părintele Episcop Grigorie, a procurat cele necesare și apoi a pictat-o după cum se poate observa și astăzi.”

Pictura de interior a fost executată între anii 1756-1757, de către Grigorie zograf și fiul său, Ioan, la stăruința starețului Vartolomeu Hotinescu din Drăgoiești și cu sprijinul marelui clucer Mihaie Crăsnaru.

În istoricul ctitorilor schitului Crasna, Alexandru Ștefulescu menționează pe Dumitru Flișanu și pe soția sa, Ilinca, familia Crăsnarilor, familia Țundrea și pe căpitanul Ursache, al cărui mormânt se găsește în colțul dinspre N-V al amvonului bisericii (cf. Alexandru Ștefulescu, *Gorjul istoric și pitoresc*).

În baza lucrării mai sus-menționate, mănăstirea este descrisă în următorii termeni:

„Biserica se înfățișează ca o clădire greoaie, cu pereții puțin înalți, bolțile joase și surmontată numai de un turn. În interior, lumină puțină, misterioasă și, deși turnul este deschis, cu toate acestea Atotțiitorul ce tronează în înălțimea bolții sale abia se întrezărește, ca printr-o zare depărtată prin lumina semi-obscură ce cade de sus în jos (...). Între naos și altarul bisericii se află un juvaer de catapeteasmă, capodoperă a sculpturii și picturii românești din veacul al XVII-lea. O floare uimitoare de jos până

sus, plină de măreție și gust, împletită cu abilitate și eleganță neîntrecută, săpată cu o dalță măiestrită, umplută cu iconițe artistice, încinsă cu brâne de o finețe admirabilă și mai sus, sus de tot, încununată cu o maiestruoasă, dar dureroasă răstignire ce tronează peste chipurile lui Matei Basarab și al mitropolitului Ștefan, neuitatul arhipăstor al Munteniei din timpul tălmăcirii cărților din slavonește în românește. Inscricțiuni evanghelice în limba ebraică, greacă și latină, texte întregi slavice, însoțite de emblemele evangheliștilor, decorează cu mult gust catapeteasma, putem zice foarte rară în felul său... În partea dinspre Miazăzi a schitului se află clopotnița greoaie și tristă ca și cum ar trage socoteala vremurilor trecute ce a văzut. Într-însa se află patru clopote, ce odinioară chemau la rugăciune mulțimea anahoreților, adăpostită în numeroasele chilii ale Crasnei, a schimnicilor, sihaștrilor și pustnicilor retrași în singurătate prin cavernele munților, scorburile copacilor, singuri cu Dumnezeu, așteptând mântuirea făgăduită celor ce-și petrec viața departe de zbuciumările vane ale lumii, în contemplația divină. Numai în mijlocul pădurii, sub moliftii știutori de basme, poate înțelege omul că avânturile generoase ale inimii lui, frământările neistovite ale gândurilor lui nu prețuiesc mai mult decât zgomotul surd al rostogolirii pietrelor din vajnicul torent al Sănătoarei, decât căderea tencuiei de pe asudatele și vechile ziduri ale Crasnei!”

De la realizarea acestei descrieri și până în prezent a trecut cu puțin peste o sută de ani, dar vizitatorul de azi descoperă aceeași frumusețe simplă și sobră pe care o impune stilul bizantin, aceeași modestie în ținuta și modul de a fi al monahilor, aceeași puritate ascunsă sub zidurile albe.

Sintagma „omul cel ascuns al inimii” este potrivită trăitorilor de la schitul Crasna, în prezent 5 viețuitori (monahi și frați care nu au primit încă tunderea în monahism), aflați sub îndrumarea părintelui stareț protosinghel Nifon Aftanache.

De la rugăciunea de dimineață, care începe la ora 7:00 cu citirea Acatistului Mântuitorului Hristos, respectiv al altor sfinți, în funcție de sărbătorile de peste an, urmată de ceasurile al III-lea și al VI-lea, de vecernie (ora 17:00), și până la miezonoaptea și utrenie (începând cu ora 23:30), ascultarea este cea care se îngemănează cu osteneala la trupească și grija permanentă pentru sporirea duhovnicească.

Plecând de la schit, încă mai avem în minte și suflet cuvintele unui tânăr viețuitor, al cărui nume rămâne tănuț sub propria smerenie: „Aici, la noi, la schit, oamenii nu vin pentru că ar fi sfinți moaște sau vreo icoană făcătoare de minuni, dar am certitudinea că în pământul pe care călcăm sunt trupuri sfinte, care emană această liniște și sporesc, prin tăcerea lor, lucrarea duhovnicească a noastră.”

Monica SÎRBU

8 AUGUST — S. GEMIAN MĂRTURISTORUL, EPISCOPIUL GRECEI; SF. MIRON, EPISCOPIUL GRETEI; DUMINICA A XI-A DUPĂ RUSALIE; SF. CO. MATEI 18, 23-35 (PILDA DATORNICULUI NEMILOSTIV)

„Zis-a Domnul: ascultați pilda aceasta: asemănatu-s-a împărăția cerurilor omului împărat care a voit să se socotească cu slugile sale. Și, începând să se socotească cu ele, i s-a adus un datornic cu zece mii de talanți. Dar neavând el cu ce să plătească, stăpânul său a poruncit să fie vândut el și femeia și copiii și pe toate câte le are, ca să se plătească. Deci, căzându-i în genunchi, sluga aceea i se închina, zicând: Doamne, îngăduiește-mă și-ți voi plăti ție tot. Iar stăpânul slugii aceleia, milostivindu-se de el, i-a dat drumul și i-a iertat și datoria. Dar, ieșind, sluga aceea a găsit pe unul dintre cei ce slujeau cu el și care-i datora o sută de dinari. Și, punând mâna pe el, îl sugruma zicând: Plătește-mi ce ești dator. Deci, căzând cel ce era slugă ca și el, îl ruga zicând: Îngăduiește-mă și îți voi plăti. Iar el nu voia, ci, mergând, l-a aruncat în închisoare, până ce va plăti datoria. Iar celelalte slugi, văzând deci cele petrecute, s-au întristat foarte și, venind, au spus stăpânului toate cele întâmplate. Atunci, chemându-l stăpânul său îi zise: Slugă vicleană, toată datoria aceea ți-am iertat-o, fiindcă m-ai rugat. Nu se cădea, oare, ca și tu să ai milă de cel împreună slugă cu tine, precum și eu am avut milă de tine? Și mâniindu-se stăpânul lui, l-a dat pe mâna chinuitorilor, până ce-i va plăti toată datoria. Tot așa și Tatăl Meu cel ceresc vă va face vouă, dacă nu veți ierta - fiecare fratelui său - din inimile voastre.”

Omul iubit de Dumnezeu, cel care iartă aproapelui

„Așa vă va face vouă și Tatăl Meu cel ceresc, dacă nu veți ierta fiecare, din toată inima, fratelui său.”

(Matei 18, 35)

Sfântul Apostol Petru l-a întrebat pe Mântuitorul: „Doamne, de câte ori va greși fratele meu față de mine și eu îi voi ierta? Oare până de șapte ori?” Mântuitorul ne răspunde cu instructiva parabolă, dându-ne pilda iertării

„până de șaptezeci de ori câte șapte.” (Matei 18, 21-22)

Aflăm așadar din pilda aceasta că suntem datori cu iertare din toată inima; dacă iertăm, primim iertare, iar dacă nu iertăm, nu primim iertare.

Mântuitorul aseamănă Împărăția cerurilor cu un împărat care cere socoteala datoriilor pe care le aveau față de el, slujitorii lui.

În pildă, Domnul zugrăvește asemenea zugravului iscusit chipul milostivirii și al dreptății lui Dumnezeu față de om, iar pe de altă parte, nemilostivirea și nedreptatea omului față de semenii lui, căci dorește să atingă toate coardele cele sufletești ale noastre, omul ajungând la mântuire prin ținerea tuturor legilor.

La socotirea datoriilor a venit un servitor care era dator cu zece mii de talanți. Talantul evreiesc din vremea

Mântuitorului făcea 486 de galbeni din vremea de azi, deci suma datorată era deosebit de mare.

Împăratul care face socoteala datoriilor este Împăratul împăraților și Stăpân a toată făptura, cercetează și face socoteala păcatelor fiecăruia. Datornicul este omul păcătos, dator să se întoarcă și să se pocăiască.

Neavând mijloc de întoarcere, de plată a păcatelor, omul nu mai poate împlânzi pe Dumnezeu, îi sunt vândute femeia, copiii și avutul său ceea ce înseamnă despărțirea lui de Dumnezeu, lipsirea păcătosului de toate darurile dumnezeiești, chinul cel veșnic care împlânzește dreptatea dumnezeiască.

Datornicul parcă îți aduce aminte de cuvântul Prorocului Isaia: „Doamne, într-un necaz ne-am adus aminte de Tine.”

Omul ce vine cu pocăință la Dumnezeu găsește îndelungă răbdare și dezlegare de legătura păcatului. Cel dezlegat de datorie umple tabloul următor al pildii cu fapta sa de nemilostivire. Dinarul, cu valoarea sa mică nu făcea nici doi galbeni, deci, mare este datoria noastră față de Dumnezeu în comparație cu datoriile noastre unul față de altul. Cinste, slujbă sau bani de ești dator aproapelui nu este asemănare cu ce datorăm lui Dumnezeu. Dumnezeu iartă pe om, dar omul pe om nu, ci „l-a aruncat în închisoare până când va plăti datoria.” Iar când Împăratul este milostiv și slujitorii sunt milostivi. Ca să ajute pe cel asuprit vestesc pe Domnul lor despre cel năpăstuit.

Înfricoșat lucru este mânia și urgia lui Dumnezeu, acum Domnul Se întoarce la Scaun de Judecată, dându-l pe cel nedrept la chinuitorii cei nemilostivi, iar chinuirea aceasta este veșnică.

Acum pentru cei drepti este Milostiv, iar pentru păcătoși Judecător și pedepsitor.

Putem înțelege așadar voia lui Dumnezeu prin milostivirea față de noi, curățindu-ne de mânie și împăcându-ne cu cei nemulțumitori față de noi, dorindu-ne iertarea păcatelor prin harul lui Dumnezeu. Amin.

Preot Marius Olivian Tănăsie

РЪНĂРЕЦЫ ОУ НЕСТАР

СĂ НЕ ВУСАМ ІМПРЕВНА! РĂСПУНСВРИ ДИИ НУМĂРЦЫ ТРЕСУТ

Cartea de vizită
PARINTELE SOFIAN,
MANASTIREA DEALU

Credința este tămăduitoarea sufletului, înaripată de nădejde și încălzită de dragoste.

(Sfântul Teofan Zăvorâtul –
Sfaturi înțelepte)

Credința neclintită este turn întărit. Iar Hristos se face toate celui ce crede.

(Sfântul Marcu Ascetul –
Filocalia I)

РУГĂЦИУНЕА ЛІСЕНУЦЫ ІНДРĂГОСТИТ¹

Doamne, când mă gândesc la Tine,
Nu mă mai rog doar pentru mine,
Ci-ți spun în taină ce-am pățit:
O, Doamne, ... m-am îndrăgostit!

O văd ca pe o floare rară.
Din Raiul Tău, ea se coboară!
Când o privesc cum îmi răsare,
Îmi bate-n piept inima tare.

Ferește, Doamne, floarea mea
De toată uscăciunea rea.
Trimite-i raza sficiunii
Și strălucirea-nțelepciunii.

E ea aleasa mea? Nu știu.
În preajma ei, doar, vreau să fiu.
Tu, Doamne, să ne dai în dar
Prietenie și mult har.

1. Poezii de prof. Mirela Șova – **Rugăciuni pentru liceeni**, ed. Sfântul Dimitrie, București, 2004, pag. 8.

GHICITORI

Șapte frați sunt prinși în horă
Și îi știi pe toți prea bine.
La biserică ne ducem
Când al șaptelea revine.

Cine-i bun cu toți mereu
Nu e mândru, nu e rău
Ci e blând și liniștit
Chiar și când e ispitit?

СОПІЛĂРІА

(...) Vremea copilăriei este plină de bucurii și n-o mai putem regăsi niciodată. Cum să n-o iubești și să nu-i păstrezi cu emoție amintirea?

E atât de frumoasă vârsta copilăriei, cu povești citite de mama înainte de culcare, ce se transformă în vise, unde tu, copilul, ești eroul principal. Uneori, cu lacrimi în ochi, ne întrebăm: Se vor mai întoarce vreodată proștețimea, lipsa de griji, nevoia de dragoste și puterea credinței din copilărie? Poate exista timp mai minunat decât timpul când două dintre cele mai binefăcătoare virtuți – nevinovata veselie și nemărginita nevoie de dragoste – sunt singurele imbolduri în viață? Unde sunt

РУГĂЦИУНЕА СЕБЕІ ІНДРĂГОСТИТЕ

E el! Și trece iar pe lângă mine ...
O, Doamne, mă topesc și mă ascund;
Mi-e frică să-mi ghicească al meu gând,
Să-mi vadă-obrajii roșii – mi-e rușine.

Mă rog, să nu mă vadă! Ba să vadă!
Cum să mă rog? Să-i dau de înțeles
Că, pentru mine, el e cel ales?
Sunt vinovată? Ba-s nevinovată!

Și-acum mă liniștesc și mă închin,
Căci, Doamne, Tu ai plămădit iubirea,
ȘTu, cu el mi-ai întâlnit privirea,
Păzește-mă în acest proaspăt chin.

Răbdare dă-mi, ca într-un dulce ceas,
Să facă el spre mine primul pas.
De mâna, când prin parcuri ne-om plimba,
Spre Tine mulțumiri vom ridica.

„Sufletele care nu-și spovedesc tainele nicio dată sunt ca odăile cu ferestrele închise care nu se aerisesc.”

Octavian Goga

„Vai de acel care ține minte pedeapsa și uită greșeala.”

Nicolae Iorga

rugăciunile fierbinți? Unde-i dorul cel mai prețios, lacrimile cele mai curate care produc duioșie?

Îngerul alinător venea în zbor și cu un zâmbet îndepărta plânsul și dăruia visurilor dulci închipuirii neprihănite de copil.

Să fi lăsat, oare, viața urme atât de grele în inimile noastre încât să fi îndepărtat de noi chiar și aceste lacrimi nevinovate și toate încântările copilăriei? N-au mai rămas altceva decât ... amintirile.

Georgiana Munteanu-Șontea,
clasa a X-a,
Colegiul Tehnic „General
Gheorghe Magheru” Tg-Jiu

**Pagină realizată de
Radu-Bogdan Buțu**

15 AUGUST – ADORMIREA MAEI DOMNULUI: DUMNICA A XII-LEA DUPĂ RĂSALE: SF. EV. MATEI 19, 16-26 (TÂNĂRUL CEL BOGAT)

„În vremea aceea venind un tânăr la Iisus, I-a zis: Bunule Învățător, ce bine să fac, ca să am viața veșnică? Iar El a zis: De ce-Mi zici bun? Nimeni nu este bun decât numai Unul Dumnezeu. Iar de vrei să intri în viață, păzește poruncile. El I-a zis: Care? Iar Iisus a zis: Să nu ucizi, să nu săvârșești adulter, să nu furi, să nu mărturisești strâmb; cinstește pe tatăl tău și pe mama ta și să iubești pe aproapele tău ca pe tine însuși. Zis-a lui tânărul: Toate acestea le-am păzit din copilăria mea. Ce-mi mai lipsește? Iisus i-a zis: Dacă voiești să fii desăvârșit, du-te, vinde averea ta, dă-o săracilor și vei avea comoară în cer; după aceea, vino și urmează-Mi. Ci, auzind cuvântul acesta, tânărul a plecat întristat, căci avea multe averi. Iar Iisus a zis ucenicilor Săi: Adevărat zic vouă că un bogat cu greu va intra în împărăția cerurilor. Și iarăși zic vouă că mai lesne este să treacă cămila prin urechile acului, decât să intre un bogat în împărăția lui Dumnezeu. Auzind, ucenicii s-au uimit foarte, zicând: Dar cine poate să se mântuiască? Dar Iisus, privind la ei, le-a zis: La oameni, aceasta e cu neputință, la Dumnezeu însă toate sunt cu putință.”

– A MAEI DOMNULUI: SF. EV. LUCEA 10, 38-42; 11, 27-28 –

„În vremea aceea a intrat Iisus într-un sat, iar o femeie, cu numele Marta, L-a primit în casa ei. Și ea avea o soră ce se numea Maria, care, așezându-se la picioarele Domnului, asculta cuvântul Lui. Iar Marta se silea cu multă slujire și, apropiindu-se, a zis: Doamne, au nu socotești că sora mea m-a lăsat singură să slujesc? Spune-i deci să-mi ajute. Și, răspunzând, Domnul i-a zis: Marto, Marto, te îngrijești și pentru multe te silești; dar un lucru trebuie: căci Maria partea bună și-a ales, care nu se va lua de la ea. Și când zicea El acestea, o femeie din mulțime, ridicând glasul, I-a zis: Fericit este pântecul care Te-a purtat și fericiți sunt sânii pe care i-ai supt! Iar El a zis: Așa este, dar fericiți sunt cei ce ascultă cuvântul lui Dumnezeu și-l păzesc.”

Despre mântuire

Ce bine să fac, ca să am viața veșnică? - această întrebare, venită din partea unui tânăr, ar trebui să ne dea de gândit fiecare dintre noi, cei care am fost tineri sau suntem încă tineri. Noi avem sau am avut astfel de întrebări, astfel de preocupări sau am fost și suntem încă prea preocupați de viața aceasta pământească cu grijile ei mărunte și nu mai vrem să mai avem timp să ne gândim că odată se va încheia peregrinarea noastră pe acest pământ, poate mâine? Este prea devreme. Poate poimâine? Este prea târziu. Sau avem planuri pentru încă mult timp de aici încolo.

Dar parcă spunea proverbul: omul propune, iar Dumnezeu dispune. Adică El aprobă planurile noastre? Probabil că Da. Suntem prea importanți să nu fie așa. Fără mine, universul nu poate exista! De faptul că vom mai fi mâine sau poimâine nu putem fi siguri, dar de un lucru suntem siguri: că vom muri.

Dacă murim, ce urmează după ea, veșnicia sau neantul (nimicul). Dacă vrem și noi ca tânărul din Evanghelie veșnicia, să încercăm împreună să îndeplinim condițiile pentru a o moșteni. Precum în închipuirea și amintirea celui ce străbate marea, spune Sfântul Ignatie Briancianin, se înfățișează tot timpul un liman lin, tot așa și noi, călători pe valurile mării acestei vieți, trebuie să avem neîncetat înaintea ochilor gândului nostru veșnicia.

Ce putem agonisi pe pământ și poate rămâne pentru totdeauna avuție nefurată? – Mântuirea noastră. Cine a strâns bogății în timpul vieții pământești, acela le-a lăsat când a trecut în veșnicie, ceea ce înseamnă că și noi vom face la fel. Cine a folosit viața pământească pentru a dobândi slavă și cinste, moartea i le-a răpit. Dar cine a folosit viața pământească pentru a dobândi mântuirea, acela va lua cu sine în veșnicie mântuirea sa.

Vrem să ne mântuim? Care sunt căile? Răspunsul îl avem în Sfânta Evanghelie de astăzi. Mai întâi, este nevoie de credința în Hristos, să împlinim lucrările lui Dumnezeu: „Aceasta este lucrarea lui Dumnezeu, ca să credeți în Acela pe Care El L-a trimis” (Ioan 6, 29) „Căci Dumnezeu așa a iubit lumea, încât pe Fiul Său Cel Unul-Născut L-a dat ca oricine crede în El să nu piară, ci să aibă viață veșnică” (Ioan 3, 16). Desigur că această credință trebuie să fie vie și lucrătoare, arătându-se prin toată viața omului.

Începutul mântuirii este adevărul, pe când începutul pierzării este depărtarea de adevăr prin gândul mincinos. Orice abatere de la Sfântul Adevăr și orice primire a unui gând mincinos este împreună cu înfricoșătorul păcat al hulei și al lepădării de Dumnezeu. Precum căderea celui dintâi om, începutul căderii a venit cu primirea gândului mincinos, fapt ce se vede în toate ereziile. Unele au tăgăduit dumnezeirea Domnului nostru Iisus Hristos, în timp ce altele au tăgăduit omenscul Lui, faptul că S-a întrupat. Altele au tăgăduit dumnezeirea Duhului Sfânt, pe când altele lucrarea Duhului Sfânt prin Sfintele Taine ale Bisericii. În sfârșit, unele au hulit pe Dumnezeu, pretinzând nepăsare față de poruncile lui Hristos, trecând cu viclenie sub tăcere dogmele credinței, omorând totodată credința care, pentru a fi vie, are neapărată nevoie de faptele credinței: „credința fără de fapte moartă este” (Iacov 2, 20).

Cea mai mare nenorocire va fi înaintea de sfârșitul lumii, din pricina acestor „amăgiri nelegiuite, pentru fiii pierzării, fiindcă ei n-au primit iubirea adevărului, ca ei să se mântuiască. Și de aceea, Dumnezeu le trimite (adică va îngădui) o lucrare de amăgire, ca ei să creadă minciuni, ca să fie osândiți toți cei ce n-au crezut adevărul, ci le-a plăcut nedrepta tea” (2 Tes. 2, 10-12).

Preot Gheorghe Ionașcu

22 AUGUST – Sf. Mărcel, Antonie, Antuza, Zote, Irineu și Or: Duminica a XIII-a după Rusalii:

Sf. Cv. Matei 21, 33-44 (PIEDRA LUCRĂTORILOR CELOR RĂI)

„Zis-a Domnul: ascultați altă pildă: Era un om oarecare stăpân al casei sale, care a sădit vie. A împrejmuit-o cu gard, a săpat în ea teasc, a clădit un turn și a dat-o lucrătorilor, iar el s-a dus departe. Când a sosit timpul roadelor, a trimis pe slugile sale la lucrători, ca să-i ia roadele. Dar lucrătorii, punând mâna pe slugi, pe una au bătut-o, pe alta au omorât-o, iar pe alta au ucis-o cu pietre. Din nou a trimis alte slugi, mai multe decât cele dintâi, și au făcut cu ele tot așa. La urmă, a trimis la ei pe fiul său zicând: se vor rușina de fiul meu. Iar lucrătorii viei, văzând pe fiul, au zis între ei: Acesta este moștenitorul; veniți să-l omorâm și să avem noi moștenirea lui. Și, punând mâna pe el, l-au scos afară din vie și l-au ucis. Deci, când va veni stăpânul viei, ce va face acelor lucrători? l-au răspuns: Pe acești răi, cu rău îi va pierde, iar via o va da altor lucrători, care vor da roadele la timpul lor. Zis-a lor Iisus: Au n-ați citit niciodată în Scripturi: „Piatra pe care au nesocotit-o ziditorii, aceasta a ajuns să fie în capul unghiului. De la Domnul a fost aceasta și este lucru minunat în ochii noștri?” De aceea vă spun că împărăția lui Dumnezeu se va lua de la voi și se va da neamului care va face roadele ei. Cine va cădea pe piatra aceasta se va sfărâma, iar pe cine va cădea îl va strivi.”

Lucrători în via Domnului

„În cele din urmă L-a trimis la ei pe Fiul Său.”

(Matei 21, 37)

Pilda Evangheliei din duminica aceasta a fost rostită de Mântuitorul în Templul din Ierusalim, în cadrul unor discuții pe care Le-a avut cu „arhierii și bătrânii poporului.” (Matei 21, 23)

Când Fiul lui Dumnezeu a binevoit să Se pogoare pe pământ a luat trup omenesc din urmașii neamului lui Avraam. Spune Sfântul Apostol Pavel: „Urmașilor lui Avraam li s-a dat înfierea și slava și poruncile, darea Legii și slujba și făgăduințele.” (Romani 9, 4), dându-ne nouă harul Său dumnezeiesc și dragostea Sa: „Și voi iubi pe cea care nu era iubită și voi zice celui care nu este norodul Meu: norodul Meu ești tu, și el va zice: Domnul Dumnezeu al meu ești Tu.” (Osea 2, 25)

Simbolismul pildei ne este ușor de explicat, Fiul cel mult așteptat a venit la cei care-L urau, i-a alungat pe cei care se depărtaseră, iar când i-a ajuns, nu i-a mustrat, ci le oferă lucrarea Sa vindecătoare. A oferit firii uma ne vindecare definitivă, a arătat trupul nostru slăbănogit mai puternic decât puterile nevăzute, a vindecat plăcerea cu durerile, mândria cu smerenia. S-a smerit pe Sine, făcându-Se om, în timp ce păstra întreaga bogăție dumnezeiască, a trăit ca un om în smerenie. El nu „a avut unde să-și plece capul”, „suferind, nu amenința”, ci „ca un Miel nevinovat S-a dus spre junghiere și nu Și-a întors fața Lui de la rușinea scuipărilor.”

Toți cei care am primit numele credinței prin Taina Sfântului Botez ne-am învrednicit să fim poporul lui Dumnezeu. Stăpânul care a sădit via este Dumnezeu, via este Legea cea veche, cu credința în Unicul Dumnezeu, lucrătorii sunt cârmuitorii poporului evreu, slujitorii sunt prorocii trimiși de Stăpân să cheme poporul ales la pocăință. „Piatra cea din capul unghiului (...) nesocotită de ziditori” îl simbolizează pe El Însuși, după prorociile lui David și ale lui Isaia.

Pentru că este vorba de vie și lucrători, să ne cercetăm pe

noi înșine, cei ce suntem lucrători în via pe care a sădit-o Dreapta Domnului.

„Via din Egipt ai mutat-o, izgonit-a i neamuri și ai răsădit-o pe ea.” (Isaia 5, 7)

Dar în vie sunt lucrători buni și răi. Vechiul Testament ne arată cât de nedrepti sunt cei răi atunci când au ucis pe proroci. Pe Miheia l-a bătut peste falca dreaptă Sedechia, pe Zaharia l-a ucis Haas, împăratul iudeu, între Biserică și altar, pe Ieremia l-a bătut cu pietre în Egipt. După proroci, a trimis la ei pe Unul-Născut Fiul și Cuvântul Său. Dar mai marii poporului, scoțându-L pe El din vie, L-au dus la locul numit al Căpățâniei și răstignindu-L pe Cruce, L-au omorât.

Însă Domnul mustră neștiința lor din Sfintele Scripturi, căci piatra, unghiul sunt Mântuitorul și unirea popoarelor prin credința în Dumnezeu, în Biserica întemeiată prin Jertfa Sa. Minunată este această zidire pe care a făcut-o Stăpânul pentru minunile nenumărate ce s-au făcut într-însa, pentru dogmele cele înalte, pentru Tainele mai presus de fire păstrate în Ea. Domnul a biruit pe vrăjmași cu biruința dusă de Biserică care, după dumnezeieștile Scripturi, „nici porțile iadului nu o vor birui”, căci în Ea păstrăm curată și dreaptă credința pe care ne-a adus-o Fiul.

Preot Marius Olivian Tănăsie

DIN ÎNȚELEGERINȚA FILOCALIEI

„Oamenii se socotesc raționali, însă pe nedrept, căci nu sunt raționali. Unii au învățat cuvintele și cărțile vechilor înțelepți. Dar raționali sunt numai aceia care au sufletul rațional, pot să deosebească ce este binele și ce este răul, se feresc de cele rele și vătămătoare sufletului și toată grija o au spre cele bune și folositoare sufletului; iar acestea le săvârșesc cu multă mulțumire către Dumnezeu. Numai aceștia trebuie să se numească raționali.” (Sf. Antonie cel Mare, 7)

http://www.filocalia.ro/sfintii-despre/12/SCRIERI/Antonie_cel_Mare

29 AUGUST – Intrarea Capului Sf. Prooroc Ioan Botezătorul, Cuv. Teodora (Post); Duminică a XIV-a după Rusalii: Sf. Cv. Matei 22, 1-14 (Pilda nunții fetei de împărat)

„Și, răspunzând, Iisus a vorbit iarăși în pilde, zicându-le: Împărăția cerurilor asemănatu-s-a omului împărat care a făcut nuntă fiului său. Și a trimis pe slugile sale ca să cheme pe cei poftiți la nuntă, dar ei n-au voit să vină. Iarăși a trimis alte slugi, zicând: Spuneți celor chemați: Iată, am pregătit ospațul meu; juncii mei și cele

îngrășate s-au junghiat și toate sunt gata. Veniți la nuntă. Dar ei, fără să țină seama, s-au dus: unul la țarina sa, altul la neguțătoria lui; iar ceilalți, punând mâna pe slugile lui, le-au batjocorit și le-au ucis. Și auzind împăratul de acestea, s-a umplut de mânie, și trimitând oștile sale, a nimicit pe ucigașii aceia și cetățile lor i-au dat foc. Apoi a zis către slugile sale: Nunta este gata, dar cei poftiți n-au fost vrednici. Mergeți deci la răspântiile drumurilor și pe câți veți găsi, chemați-i la nuntă. Și ieșind slugile acelea la drumuri, au adunat pe toți câți i-au găsit, și răi și buni, și s-a umplut casa nunții cu oaspeți. Iar intrând împăratul ca să privească pe oaspeți, a văzut acolo un om care nu era îmbrăcat în haină de nuntă, și i-a zis: Prietene, cum ai intrat aici fără haină de nuntă? El însă a tăcut. Atunci împăratul a zis slugilor: Legați-l de picioare și de mâini și aruncați-l în întunericul cel mai din afară. Acolo va fi plângerea și scrâșnirea dinților. Câci mulți sunt chemați, dar puțini aleși.”

= a SPANTELII: Sf. Cv. Matei 6, 14-30 =

„În vremea aceea a auzit regele Irod, căci numele lui Iisus se făcuse cunoscut, și zicea că Ioan Botezătorul s-a sculat din morți și de aceea se fac minuni prin el. Alții însă ziceau că este Ilie și alții că este prooroc, ca unul din prooroci. Iar Irod, auzind zicea: Este Ioan căruia eu am pus să-i taie capul; el s-a sculat din morți. Căci Irod, trimitând, l-a prins pe Ioan și l-a legat, în temniță, din pricina Irodiadei, femeia lui Filip, fratele său, pe care o luase de soție. Căci Ioan îi zicea lui Irod: Nu-ți este îngăduit să ții pe femeia fratelui tău. Iar Irodiada îl ura și voia să-l omoare, dar nu putea, căci Irod se temea de Ioan, știindu-l bărbat drept și sfânt, și-l ocrotea. Și ascultându-l, multe făcea și cu drag îl asculta. Și fiind o zi cu bun prilej, când Irod, de ziua sa de naștere, a făcut ospăț dregătorilor lui și căpeteniilor oștirii și fruntașilor din Galileea, și fiica Irodiadei, intrând și jucând, a plăcut lui Irod și celor ce ședeau cu el la masă. Iar regele a zis fetei: Cere de la mine orice vei voi și îți voi da. Și s-a jurat ei: Orice vei cere de la mine îți voi da, până la jumătate din regatul meu. Și ea, ieșind, a zis mamei sale: Ce să cer? Iar Irodiada i-a zis: Capul lui Ioan Botezătorul. Și intrând îndată, cu grabă, la rege, i-a cerut, zicând: Vreau să-mi dai îndată, pe tîpsie, capul lui Ioan Botezătorul. Și regele s-a mâhnit adânc, dar pentru jurământ și pentru cei ce ședeau cu el la masă, n-a voit s-o întristeze. Și îndată trimitând regele un paznic, a poruncit a-i aduce capul. Și acela, mergând, i-a tăiat capul în temniță, l-a adus pe tîpsie și l-a dat fetei, iar fata l-a dat mamei sale. Și auzind, ucenicii lui au venit, au luat trupul lui Ioan și l-au pus în mormânt. Și s-au adunat apostolii la Iisus și l-au spus Lui toate câte au făcut și au învățat.”

Haina de nuntă!

Parabola din Sfânta Evanghelie de astăzi are două părți. Prima parte cuprinde refuzul celor chemați din timp pentru a veni la nuntă, fapt ce implică și pregătirea care trebuia făcută de cei chemați și intrarea în casa nunții a altora, adunați de peste tot, situație ce prezintă refuzul masiv al iudeilor de a primi Evanghelia și intrarea în Biserică a neamurilor. Această temă a fost tratată de Sfântul Apostol Pavel, care arată în Epistola către Romani, capitolele 9-11, cum necredința fiilor poporului său, a iudeilor, care s-au împotrivit Evangheliei, a determinat intrarea celorlalți neamuri în harul mântuirii, așa încât „prin căderea lor, nea murilor le-a venit mântuirea, ca Israel să-și întărească râvna față de ele... greșeala lor (a iudeilor) a fost bogăția lumii și micșorarea lor, bogăția neamurilor.” (Rom. 11, 11-12). Dar Sfântul Apostol Pavel face cunoscută taina întoarcerii iudeilor și a mântuirii lor.

Partea a doua a parabolei, unde este vorba de pedepsirea celui ce intrase în „casa nunții”, fără haină de nuntă, reprezintă răspunsul și totodată avertizarea că, în Biserică, nu toți sunt sfinți, ci în ea au intrat și răi, și buni, avertizând însă pe cei ce

cred că pot fi creștini fără a avea și fapte de creștin. Parabola răspunde astfel unei situații cu care s-a confruntat și se va confrunta Biserica pe tot parcursul existenței sale pământești. Celor intrigați de prezența în Biserică a unor oameni nevrednici li se atrage astfel atenția să nu judece lucrurile înainte de vreme și să nu se îndoiască de dreptatea lui Dumnezeu. Și alte parabole sau pilde rostite de Mântuitorul, ca pilda neghinelor (Matei 13, 24-30, 36-43) și pilda năvodului (Matei 13, 47-50), ne atrag atenția că nu trebuie să anticipăm judecata lui Dumnezeu, ci să așteptăm sfârșitul, când se va face alegerea celor răi dintre cei buni și răsplătirea fiecăruia după faptele sale.

Desigur, celor care sunt creștini numai cu numele li se atrage atenția asupra situației foarte grave, și a nume: nu este destul să fii în „casa nunții”, adică nu e destul să fii membru al Bisericii, așa cum suntem toți prin Botez, pentru a fi mântuit, dacă faptele ne contrazic această chemare. Să ne gândim: „mulți (toți) sunt chemați (la mântuire – n.n.), dar puțini aleși (mântuiți - n.n.)”. Dacă suntem nevrednici, și noi vom primi pedeapsa veșnică: „întunericul cel mai din afară”, acolo unde „va fi plângerea și scrâșnirea dinților”.

Preot Gheorghe Ionașcu

LYNA AUGUST ÎN 31 DE ALTE: POMENIREA PUNERII ÎN SFÂNTA RACLĂ A CINSTITIVULUI BRĂU AL PREASFINTEI DE DUMNEZEU NĂSCĂTOAREI, ÎN CINSTITA EI CASĂ DIN CONSTANTINOPOL, ȘI A MINUNII CE S-A FĂCUT ATUNCI, ACOLO

Așa s-a întâmplat, bunăoară, cu „Veșmântul Maicii Domnului”, cu „cinstitul ei Omofor”, cu „Brăul Maicii Domnului”, cu moaștele a sute și mii de Mucenici și cu atâtea altele, de acest fel, aducătoare aminte despre cei ce au mărturisit, de-a lungul vremurilor, credința noastră veche și mereu nouă, în Iisus Hristos, Domnul nostru.

Cinstitul Brău al Preacuratei Maicii lui Dumnezeu, pe care-l pomenim astăzi, a fost adus, de la Ierusalim, la Constantinopol, așezat într-o raclă de aur, cu pecetuire împărătească, și a fost pus în biserică pe care dreptcredinciosul împărat Teodosie cel Tânăr o zidise, cu hramul Preasfintei Născătoare de Dumnezeu, la locul ce se numea Halcopratia, adică târgul de aramă. După mulți ani, pe vremea împărăției lui Leon cel Înțelept (886-912), soția acestuia, Zoe împărăteasa, era supărată de duhul cel necurat, iar împăratul și rudeniile lui erau în mare mâhnire și se făceau multe rugăciuni către Dumnezeu, pentru împărăteasa, care pătimea. Și i s-a arătat ei o dumnezeiască vedenie, spunându-i că, dacă se va pune pe dânsa Brăul Preasfintei Născătoare de Dumnezeu, va

lua tămăduire.

Împărăteasa a spus acest vis bărbatului său, împăratului Leon, iar el a rugat, îndată, pe patriarh pentru aceasta. Și, dezlegând pecetea, au deschis racla și s-a aflat, întreg, cinstitul Brău al Preacuratei, întru nimic vătămat de trecerea vremii. Și-au sărutat pe el cu evlavie. Iar, când patriarhul l-a întins deasupra împărătesei, aceasta, îndată a scăpat de chinuirea diavolească și a câștigat tămăduire desăvârșită de boala ei. Atunci, toți, cu bucurie, au preamărit pe Hristos Dumnezeu și pe Preacurata Maica lui, cântând cântări de mulțumire. Iar cinstitul Brău, fiind pus în aceeași raclă de aur, a fost pecetluit cu pecete împărătească. Și s-a așezat prăznuirea de astăzi, în cinstea Binecuvântatei Născătoare de Dumnezeu, spre aducerea aminte a minunii ce s-a făcut atunci de sfântul său Brău, cu darul Preacuratei și cu milostivirea Celui ce S-a născut dintr-înșea, al lui Hristos, Dumnezeu nostru.

<http://ortodoxism.ro/proloagele/august/Proloage31Aug.shtml>

SINGURĂTATE: BINECUVÂNTĂTĂ

Monahul din nou și-a ridicat fruntea peste mulțime. Parcă-și ferea privirea de toți ochii ce se ațintiseră asupra lui ca spre o minune greu de deslușit și frământată, în mâinile aspre de muncă, boabe de metanie, care din depărtare păreau litere negre cu care își scria singurătatea.

De când fusese tuns în monahism cu numele Nichita, se nevoia zi și noapte, ascuns de privirile tuturor, găsind puțin răgaz doar în orele de rugăciune, în care simțea într-adevăr că respiră. Știa să-L respire pe Hristos și se deprinsese cu asta mai mult decât toți frații din obște pentru că Domnul coborâse în inima lui blândă.

Era văzut deseori depărtându-se de chilie și stând de vorbă cu o bătrână care trecea aproape zilnic prin fața mănăstirii, doar ca să-l vadă pe părinte. Nimeni nu o înțelegea mai bine ca el. Îi asculta păsul și întotdeauna ochii lui picurau lacrimi, atunci când bătrâna își amintea de soțul plecat din lume prea devreme și de unicul copil, pe care Dumnezeu îl chemase, de asemenea, la El. Parcă liniștea locului și cerul însuși se coborau peste sufletul ei și-i acopereau suferința. Doar în aceste clipe reușea să mai împărtășească seninătatea și bucuria unei vieți care, deseori, pentru unii este atât de puțin generoasă. Doar părintele, cu capul plecat a rugă și gândurile înălțate la cer, deslușea în inima lui măreția sufletului simplu, ce-i sta înaintea și se minuna cât de mult durerea, purtată cu stoicism și fără tăgadă, îl înobilează pe om.

Duminica, era împresurat de copiii săraci, care-i citiseră cu cea mai mare iscusință iubirea din privire. Nu le dădea niciodată nimic, fiindcă nici pentru sine nu avea mai mult decât puțină hrană și apa cu care se răcorea în

timpul mesei, dar întotdeauna îi chema cel dintâi să ia din anafura de pe masă. Îi învăța că nu este o pâine obișnuită și că, primind cu multă grijă și după fiecare Sfântă Liturghie din ea, vor ajunge să se asemene îngerșilor păzitori.

Copiii le plăcea mai ales când părintele le povestea din viețile sfinților și le împlotea fetițelor cun uni din flori de câmp, spunându-le că așa arată și cununile sfinților, pe care le-au primit ca răsplată a vieții lor curate.

Era o minune să-l vezi, la sfârșitul jocului, cum îi sărută pe frunte, pe fiecare, și îi însemnează cu semnul crucii.

Șitotuși... părintele părea atât de singur în toată această lume a bucuriilor îngăduite de însuși Dumnezeu.

Era singur în mulțimea de oameni, stând de vorbă cu ei și binecuvântându-i, era singur în mijlocul copiilor, făcându-le jocul și trimițându-le în mod egal surâsurile pline de candoare, era singur când o asculta pe bătrână.

Am înțeles că singurătatea călugărului era cea care îl apropia cel mai mult de Dumnezeu, că îi crease acea unicitate, ca rod al rugăciunii neîncetate, și o fermitate de neîncovoiat în hotărârile pe care le lua.

Cuvântul lui era minunat, la fel ca și tăcerea. Privirea lui era plină de lumină și atunci când trimitea binecuvântări, ca și când își apleca cu smerenie capul. Avea în ființa lui ceva ce nu poate fi numit, dar care îți aprindea dorul după Dumnezeu.

Șiam învățat că în singurătatea și simplitatea părintelui stătea u frumusețea sfințeniei și bucuria iubirii pentru toată făptura.

Monica Sîrbu

PRICEASNĂ

O, Măicuță Sfântă

de Teodora Păunescu Țucă

O, Măicuță Sfântă
Te rugăm fierbinte,
Să ne-ascuți de-a pururi
Marea rugămintе:

Refren:

Nu lăsa, Măicuță,
Să pierim pe cale,
Căci noi suntem fiii,
Lacrimilor tale.

Maică vino iară,
Nu lăsa să piară
Țara și poporul
Turma și păstorul

Când plângeai sub cruce
Maică-ndurerată,
Te-am primit de Mamă,
Noi și lumea toată.

Călători pe marea,
Veșnic tulburată,
Noi ne-am pus în Tine
Și nădejdea toată.

Fă să-ți ba tem zilnic
La miloasa-ți poartă,
Câtă vreme-n lume,
Valuri ne mai poartă.

Iar când nori și ceață
Înnegri-vor zarea,
Vino Tu, Măicuță,
Să ne-arăți cărarea.

(<http://fiudetina.wordpress.com/>)

EXCERPT DIN PATERIC

Zis-a Avva Agathon: fără de păzirea dumnezeieștilor porunci, nu sporește omul în nicio faptă bună.

(Avva Agathon – Patericul)

CONCURS CU PREMII

Întrebare: În ce lună și ce an s-a înființat grupul parohial de tineret al Bisericii noastre?

Răspunsurile pot fi lăsate în Cutia Redacției, din Biserică, de lângă vasul de agheasmă, până la data de 10 august. Nu uitați să vă semnați și să lăsați un număr de telefon. Dacă vor fi mai multe răspunsuri corecte, câștigătorul va fi ales prin tragere la sorți și anunțat în numărul din septembrie al revistei. Premiul este o surpriză. Succes tuturor!

RUGĂMINTE ANIVERSARĂ

Deoarece, în septembrie 2010, împlinim un an de la primul număr și pregătim ceva deosebit cu această ocazie, vă rugăm să ne scrieți părerile dvs. despre revistă, fie bune, fie rele, și să le lăsați în Cutia Redacției din Biserică.

ÎNȚĂLNIRI ALE GRUPULUI PAROHIAL DE TINERET „ÎNĂLTĂREA DOMNULUI”

Duminică, 1 august: Studiu biblic: Ev. după Matei, cap. 5.
8 august: Vizionare de film: „Sfântul Nicolae Velimirovici”, urmată de discuții.

15 august: Rugăciune – Paraclisul Maicii Domnului.

22 august: Discuții pe tema: Despre feciorie, virginitate și curăție.

29 august: Împreună-lectură (Părintele Cleopa Ilie sau Părintele Paisie Aghioritul). INFO: 0727.78.16.91